

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **J. B.**, proti žalovanému: **Fakultní nemocnice v Motole**, se sídlem V Úvalu 84, Praha 5, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vyřizování podání žalobce ze dne 29. 9. 2009 ve věci jeho žádosti o poskytnutí informací,

t a k t o :

- I. Ředitel Fakultní nemocnice v Motole je povinen do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí o podání žalobce ze dne 29. 9. 2009 ve věci jeho žádosti o poskytnutí informací.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 1 000 Kč.**
- III. Žalobci se z účtu Městského soudu v Praze vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného při vyřizování svého podání (odvolání) ze dne 29. 9. 2009 ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací.

V žalobě žalobce uvádí, že písemným podáním ze dne 29. 7. 2009 požádal žalovaného podle zákona o svobodném přístupu k informacím o informace týkající se rozsahu pracovního úvazku dvou jeho zaměstnanců. Dopisem vedoucího tiskového oddělení žalovaného ze dne 5. 8. 2009 č. j. 09/6278/1řed, byl žalobce vyrozuměn, že žalovaný nemůže informace poskytnout, neboť žádost směřuje na skutečnosti, které jsou z práva na informace vyňaty. V

písemném podáním ze dne 29. 9. 2009 žalobce uvedl, že se tímto obrací na nadřízený orgán, a brojil proti způsobu vyřízení své žádosti o informace. O tomto podání nebylo dosud rozhodnuto. Žalobce byl opět pouze vyrozuměn dopisem vedoucího tiskového oddělení ze dne 12. 10. 2009.

Žalobce dále vyjadřuje názor, že informace o rozsahu pracovního úvazku konkrétních zaměstnanců ve veřejných institucích financovaných z veřejných prostředků není informací týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby nebo osobním údajem ve smyslu §8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. V případě osob, o jejichž rozsahu pracovního úvazku žalobce požaduje informace, se jedná o soudní znalce, kteří podle sdělení Městského soudu v Praze zpracovávají každým rokem kolem 100 znaleckých posudků. Z počtu znaleckých posudků obou znalců je zřejmé, že musí zpracovat minimálně 2 znalecké posudky za každý týden v roce. Přitom ještě vyučují na vysoké škole. Proto je ve veřejném zájmu, aby bylo zjištěno, v jakém rozsahu oba znalci byli a jsou zaměstnáváni ve veřejné instituci. Jde totiž buď o zjištění týkající se schopnosti zpracovávat kvalitně znalecké posudky a odvádět vysoce kvalifikovanou práci ve zdravotnickém zařízení, neboť obě tyto činnosti znalců mohou výrazně ovlivnit životy a zdraví mnoha osob, anebo o zjištění významného nesouladu ve vykazování časového rozsahu, který vykazují oba znalci na svoje posudky. Žalobce v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že i Univerzita Karlova po podání stížnosti požadované informace poskytl.

Žalobce navrhuje, aby soud vydal tento rozsudek:

- I. Odpůrci se nařizuje, aby ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku žalobci poskytl požadované informace.*
- II. Odpůrci se ukládá, aby uhradil navrhovateli náklady řízení do 15 dnů od právní moci rozsudku.*

Žalobce rovněž navrhuje, aby soud provedl smírčí řízení dle § 99 o. s. ř.

Vzhledem k nejednoznačné formulaci petitu, soud žalobce vyzval, aby uvedl, zda míní podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, nebo žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a v návaznosti na to, aby upravit petit žaloby.

Žalobce následně doplnil, že se jedná o žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a petit reformuloval takto:

- I. Odpůrci se nařizuje, aby ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku vydal rozhodnutí o stížnosti žalobce ze dne 29. 9. 2009 podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím.*
- II. Odpůrci se ukládá, aby uhradil navrhovateli náklady řízení do 15 dnů od právní moci rozsudku.*

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný konstatuje, že již podáním žalobce ze dne 17. 6. 2009 byl požádán o sdělení rozsahu pracovních úvazků dvou jmenovitě uvedených lékařů. Žalovaný odmítl informace týkající se konkrétních zaměstnanců poskytnout. Ve svém písemném podání ze dne 29. 7. 2009 žalobce požádal o tutéž informaci, tentokrát s odkazem na § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný však není nadán k výkonu působnosti v oblasti veřejné správy ve smyslu § 1 správního řádu a nebyla mu právním předpisem svěřena pravomoc k výkonu veřejné správy; žalovaný není správním orgánem ani územním samosprávným celkem ani jeho orgánem a nerozhoduje o

právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy. Žalovaný při poskytování zdravotní péče, která je hlavním předmětem jeho činnosti, nevystupuje vůči osobám v postavení nadřízenosti či podřízenosti, nerozhoduje o právech a povinnostech, není nadán vrchnostenskou pravomocí, která je určující pro oblast veřejného práva.

Dále žalovaný konstatuje, že svým charakterem se požadovaná informace dotýká osobních údajů fyzických osob – zaměstnanců žalovaného, neboť jméno a příjmení jsou základní identifikační údaje, které požívají ochrany jako součást základních práv a svobod občanů, které jsou součástí ústavního pořádku. Konkrétní zákonnou úpravu pak provádí zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Vzájemný vztah práva na ochranu osobních údajů k právu na svobodný přístup k informacím řeší zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím v § 8a tak, že osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Zákon č. 101/2000 Sb. umožňuje zpracovávat osobní údaje zásadně se souhlasem subjektu údajů. Žalovaný se souhlasem dotčených zaměstnanců s poskytnutím požadovaných údajů vyplývajících ze vzájemného pracovněprávního vztahu nedisponuje, proto bylo žalobci oznámeno, že s odkazem na § 8a zákona č. 106/1999 Sb. nelze požadované informace poskytnout.

Závěrem žalovaný uvádí, že s ohledem na skutečnost, že není správním orgánem, není vyřízení předmětné žádosti správním úkonem a není po materiální stránce rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Z těchto skutečností vycházel žalovaný při zvolení použité formy písemných odpovědí žalobci, tj. prostřednictvím kompetence vedoucího tiskového oddělení žalované.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil, že s takovým projednáním věci nesouhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

- Podáním ze dne 29. 7. 2009 požádal žalobce žalovaného s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. o poskytnutí informace o rozsahu pracovního úvazku J. K. a J. K. v roce 2007.
- Dopisem vedoucího tiskového oddělení žalovaného ze dne 5. 8. 2009, č. j. 09/6278/1řed, bylo žalobci sděleno, že informace, které požaduje, nemůže s odkazem na § 8a zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout, neboť žádost směřuje na osobní údaje fyzické osoby, které jsou z práva na informace dle daného zákona vyňaty.
- Podáním ze dne 29. 9. 2009 nadepsaným „*Odvolání – stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace*“ žalobce brojil proti dopisu vedoucího tiskového oddělení. Žalobce konstatoval, že citovaný dopis nemá potřebnou formu rozhodnutí podle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., přesto jej považuje podle jeho obsahu za *odvolání* (patrně míněno „odmítnutí“) nebo za nesprávný postup při vyřizování žádosti o informace. Dále žalobce uvedl, že se tímto podáním obrací na nadřízený orgán a požaduje, aby zjednal nápravu. Informace o rozsahu pracovního úvazku určitých osob ve veřejné instituci financované z

veřejných prostředků není dle žalobce informací týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobními údaji ve smyslu § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce uzavřel tím, že žádá o vyřízení svého odvolání ve lhůtě stanovené v § 16 citovaného zákona.

- Na uvedené podání žalobce reagoval vedoucí tiskového oddělení žalovaného svým dopisem ze dne 12. 10. 2009. Uvedl, že požadované informace se svým charakterem dotýkají osobních údajů fyzických osob – zaměstnanců Fakultní nemocnice v Motole, které požívají ústavní ochrany. Proto nelze žádosti žalobce vyhovět a je třeba setrvat na původním stanovisku.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Úvodem je třeba zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu v posuzované věci není, zda má být žalobci požadovaná informace poskytnuta, nýbrž to zda žalovaný je povinným subjektem ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím a v kladném případě zda svým postupem ve věci nezpůsobil nečinnost, proti které se žalobce podanou žalobou brání.

V první řadě tedy soud musel vážit, zda je žalovaný povinným subjektem ve smyslu § 2 zákona č. 106/1999 Sb.

Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou *státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce*.

Výkladem definice povinného subjektu se judikatura správních soudů, a dokonce i Ústavního soudu opakovaně zabývala. Nutno dodat, že původně byla povinným subjektem dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu informací toliko veřejná instituce *hospodařící s veřejnými prostředky*, přičemž požadavek hospodaření s veřejnými prostředky byl z uvedeného zákona vypuštěn novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., účinnou od 23. 3. 2006. Některé z níže citovaných judikátů se pak zabývají výkladem pojmu veřejná instituce na podkladě původní zákonné úpravy. To však nic nemění na dnešní použitelnosti v nich vyslovených závěrů, protože algoritmus přezkumu byl takový, že soudy nejprve hodnotily, zda posuzovaný subjekt představuje „veřejnou instituci“, a teprve poté se zabývaly otázkou, jestli jde o subjekt „hospodařící s veřejnými prostředky“.

Klíčovými rozhodnutími, v nichž podal výklad zmiňovaných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím Ústavní soud, jsou nálezy ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, a ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 (citované nálezy jsou dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). V nálezu sp. zn. I. ÚS 260/06 Ústavní soud mimo jiné konstatoval, že je třeba *„reflektovat skutečnost, že se v činnosti mnoha institucí prolínají aspekty soukromoprávní s veřejnoprávními a rozhodující pro kvalifikaci instituce jako veřejné či soukromé potom je, které aspekty převažují. Zařazení zkoumané instituce pod instituci veřejnou či instituci soukromou tak musí vyplývat z "převahy" znaků, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické.“* Za relevantní hlediska pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, Ústavní soud označil:

- a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu);
- b) hledisko osoby zřizovatele (tedy zda je zřizovatelem instituce stát či nikoli);

- c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (tj. zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli);
- d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce;
- e) veřejný nebo soukromý účel instituce.

V daném případě pak Ústavní soud shledal, že posuzovaný subjekt (státní podnik Letiště Praha) představuje veřejnou instituci.

Z nedávné doby lze poukázat také na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 Ans 4/2009 - 93, a ze dne 15. 10. 2010, č. j. 2 Ans 7/2010 - 175, v nichž soud za povinný subjekt podle citovaného zákona označil společnost ČEZ, a. s. V naposled zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze reálnou aktuální skutečností ve vnitřní struktuře posuzovaného subjektu limitovat dosah normativního příkazu a nelze namítat, že tento subjekt nemůže rozhodovat ve dvou instancích o poskytování informací jen proto, že na to není připraven. Jestliže je jeho propojení se státem (či územním samosprávným celkem) dostatečně intenzivní, pak mu mohou být uloženy i povinnosti, které jsou jinak typicky ukládány toliko státu. Tyto povinnosti totiž mohou být uloženy i dalším subjektům, na něž stát přenesl část svých pravomocí (typicky subjektům místní a zájmové samosprávy či dalším subjektům, jimž zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy) nebo s nimiž je stát těsně majetkově spojen způsobem rozebraným v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06. S pravomocemi, právy a privilegii přenesenými na tyto subjekty jsou spojeny i některé povinnosti. Povinnost poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím je mnohdy jednou z nich. Nelze ji pak omezit pouze proto, že si této povinnosti nebyl daný subjekt dosud vědom a není na ni momentálně fakticky a organizačně připraven.

Lze tak shrnout, že z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá souhrn kritérií, které je třeba posuzovat při rozhodování o tom, zda určitý subjekt představuje veřejnou instituci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím (způsob vzniku, hledisko osoby zřizovatele, subjektu vytvářejícího jednotlivé orgány posuzované instituce, existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce, veřejný nebo soukromý účel instituce). U daného subjektu přitom nemusí být naplněn veřejnoprávní aspekt ve všech těchto znacích, postačí převaha znaků typických pro veřejnou instituci.

Při nedávné (výše zmiňované) novelizaci zákona o svobodném přístupu k informacím pak zákonodárce dokonce ještě rozšířil okruh povinných osob vymezených v jeho § 2 odst. 1. Lze sice připustit, že některým subjektům, může v praxi dodržování postupů předepsaných uvedeným zákonem činit jisté potíže, to však není důvodem k tomu, aby na poskytování informací zcela rezignovaly. Spíše je nutno apelovat na zákonodárce, aby procedury obsažené v citovaném zákoně přizpůsobil tomu, že podle nich musejí postupovat i zmiňované subjekty.

Nyní tak je možné přistoupit k přezkumu samotné aplikace popsanych kritérií na žalovaného. Žalovaný je fakultní nemocnicí. Z institucionálního hlediska je jeho postavení upraveno zejména ve vyhlášce č. 394/1991 Sb., o postavení, organizaci a činnosti fakultních nemocnic a dalších nemocnic, vybraných odborných léčebných ústavů a krajských hygienických stanic v řídicí působnosti ministerstva zdravotnictví České republiky.

Podle § 2 citované vyhlášky fakultní nemocnice zřizuje ministerstvo zdravotnictví České republiky jako rozpočtové nebo příspěvkové organizace s právní subjektivitou.

Podle § 3 odst. 1 citované vyhlášky je základním úkolem fakultních nemocnic poskytovat obyvatelstvu zdravotní péči a služby v souladu s koncepcemi příslušných medicínských oborů v oborech uvedených ve statutu, a to na dosud závazně stanoveném území, popřípadě vykonávat na svěřeném úseku státní správu.

Podle odst. 3 mohou fakultní nemocnice provádět podle zásad stanovených ministerstvem zdravotnictví a na základě dohod s tuzemskými nebo zahraničními specializovanými organizacemi, Státním ústavem pro kontrolu léčiv klinické hodnocení účinků léků a nové zdravotnické techniky.

Podle odst. 4 mohou fakultní nemocnice na základě dohod s ostatními zdravotnickými zařízeními převzít plnění jejich úkolů ve zdravotnických službách, poskytovat jim konsiliární služby a při dostatečném materiálním a personálním zajištění převzít i péči o určité skupiny nemocných.

Podle odst. 5 fakultní nemocnice poskytují na základě dohod uzavřených s univerzitami, lékařskými a farmaceutickými fakultami, Institutem pro další vzdělávání lékařů a farmaceutů, Institutem pro další vzdělávání středních zdravotnických pracovníků a dalšími výchovně vzdělávacími zařízeními či organizacemi svá pracoviště k dalšímu postgraduálnímu vzdělávání lékařů a farmaceutů, ostatních zdravotnických pracovníků a k dalšímu vzdělávání středních zdravotnických pracovníků.

Podle odst. 6 se fakultní nemocnice na základě dohod s příslušnými zdravotnickými školami podílejí na odborné výuce žáků a případně i zřizují jednotlivé třídy středních zdravotnických škol.

Podle odst. 7 fakultní nemocnice mohou provádět doškolování středních nižších a pomocných zdravotnických pracovníků a rekvalifikace osob bez zdravotnického vzdělání pro funkce nižších a pomocných zdravotnických pracovníků.

Podle § 4 odst. 1 citované vyhlášky ředitele fakultních nemocnic jmenuje a odvolává ministr zdravotnictví České republiky. Jmenování se děje na základě konkursního řízení.

Podle § 7 odst. 1 citované vyhlášky fakultní nemocnice jsou vybraná zdravotnická a vzdělávací zařízení určená ministerstvem. Jejich odborná pracoviště jsou výukovými základnami lékařských a farmaceutických fakult a pro další vzdělávání lékařů a farmaceutů. Vybraná lůžková oddělení se označují jako kliniky.

Podle odst. 3 fakultní nemocnice poskytují na svých pracovištích též ambulantní služby.

Z citovaných ustanovení plyne, že fakultní nemocnice jsou zřizovány úkonem ministerstva zdravotnictví a jsou rozpočtovými nebo příspěvkovými organizacemi. Jejich základním úkolem je poskytovat zdravotní péči a služby a podílet se na odborné výuce a vzdělávání.

Fakultní nemocnice tedy vznikají veřejnoprávním úkonem, který činí státní orgán (ministerstvo zdravotnictví), státní orgán (ministr zdravotnictví) rovněž jmenuje a odvolává

ředitele fakultní nemocnice. Účel fakultních nemocnic je veřejný: poskytování zdravotní péče a služeb a odborná výuka a vzdělávání.

V případě žalovaného tak jednoznačně dominují znaky typické pro veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Pokud žalovaný argumentoval ve vyjádření k žalobě tím, že nenaplnuje definici správního orgánu obsaženou ve správním řádu, soud konstatuje, že správní řád není (až na výjimky – viz např. § 133 odst. 1) kompetenčním předpisem, ale předpisem procesním. Věcnou příslušnost (popřípadě nepřislušnost) správního orgánu k řešení podání učiněných dle zákona o svobodném přístupu k informacím proto nelze dovozovat z ustanovení správního řádu, ale právě ze zákona o svobodném přístupu k informacím, což soud ostatně výše učinil.

Zdejší soud k této otázce tedy uzavírá, že žalovaný je povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

Následně se soud musel zabývat tím, zda žalovaný byl – jak tvrdí žalobce – v posuzované věci nečinný.

Podle § 79 odst. 1 věta první s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*

V případě splnění podmínek stanovených v § 79 a násl. s. ř. s. soud rozsudkem podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uloží správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení v přiměřené lhůtě.

Citované ustanovení poskytuje ochranu proti těm formám nečinnosti správního orgánu, které zejména mají závažný dopad na práva účastníků. Těmito kvalifikovanými typy nečinnosti je jednak nevydání rozhodnutí ve věci samé, jednak nevydání osvědčení. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se tak žalobce může domáhat toho, aby soud žalovanému správnímu orgánu uložil povinnost vydat rozhodnutí (osvědčení) v žalobou vymezené věci. Úspěšně lze tedy nečinnostní žalobu uplatnit tehdy, nebylo-li rozhodnutí, které žalobce požaduje a k jehož vydání je žalovaný povinen, dosud vydáno.

Z výše podaného přehledu obsahu správního spisu je patrné, že žalobce požádal žalovaného s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. o poskytnutí informace o rozsahu pracovního úvazku J. K. a J. K. v roce 2007. Na tento dopis bylo reagováno dopisem vedoucího tiskového oddělení žalovaného. Tento dopis považuje dle jeho obsahu soud za materiální rozhodnutí (byť je nesporné, že formální znaky rozhodnutí nevykazuje). Jedná se totiž o evidentní, jasnou a srozumitelnou negativní reakci žalovaného na vznesenou žádost.

V této souvislosti je vhodné připomenout ustálenou judikaturu správních soudů i Ústavního soudu, stejně jako náhled doktrinální, podle nichž pojem „rozhodnutí“ je označením technickým a je nutno k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy. *„Nevadí, že správní orgán popřípadě vyřídil věc toliko neformálním přípisem (či formálně nedokonalým rozhodnutím bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku) v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě. Stejně tak může být akt podroben soudnímu přezkumu, i když jeho tvorba případně vůbec neproběhla*

předpokládanou zákonnou procedurou“ (Bureš/Drápal/Mazanec, Občanský soudní řád, komentář, 5. vydání, C. H. Beck, Praha 2001, str. 1041-1042). „Není tedy podstatné, jak je příslušné rozhodnutí označeno (rozhodnutí, usnesení, rozsudek, jmenování, výměr, příkaz atd.), nýbrž skutečnost, že orgán veřejné moci tímto svým aktem autoritativně a pravomocně zasáhl do právní sféry navrhovatele, tj. tímto rozhodnutí došlo ke vzniku, změně nebo zániku oprávnění a povinností fyzické nebo právnické osoby“ (srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 16/96, in: Ústavní soud ČR: Sbírka nálezů a usnesení, sv. 7, C. H. Beck, 1997, str. 327 a 328, z novější judikatury obdobně usnesení sp. zn. IV. ÚS 233/02, sv. 27, str. 337 a násl.).

Je-li tedy citovaný dopis vedoucího tiskového oddělení žalovaného rozhodnutím v materiálním smyslu, pak podání žalobce ze dne 29. 9. 2009 nadepsané „*Odvolání – stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace*“ je třeba podle jeho obsahu vyhodnotit jako odvolání proti tomuto materiálnímu rozhodnutí, neboť jím žalobce brojil právě proti dopisu vedoucího tiskového oddělení, jímž nebylo žádosti žalobce o poskytnutí informací vyhověno.

Podle § 16 odst. 2 zákona svobodném přístupu k informacím povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání.

Podle odst. 3 nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit.

Podle § 20 odst. 5 citovaného zákona nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.

V čele fakultní nemocnice stojí její ředitel. Ten je také funkčně příslušným orgánem k rozhodnutí o odvolání žalobce. Ředitel žalovaného však dosud o odvolání žalobce nerozhodl. Na odvolání žalobce bylo reagováno toliko opětovným dopisem vedoucího tiskového oddělení žalovaného, který setrval na svém původním stanovisku.

Protože příslušný orgán, jímž je ředitel žalovaného, o podání žalobce ze dne 29. 9. 2009 dosud nerozhodl, ač k tomu byl povinen, soud shledal žalobu důvodnou a v souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. uložil řediteli žalovaného jakožto funkčně příslušnému orgánu vydat rozhodnutí o stížnosti žalobce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Soud dodává, že v posuzované věci nebylo na místě trvat na vyčerpání prostředku proti nečinnosti u správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., kterým by byl prostředek podle § 80 správního řádu, protože toto opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu činí správní orgán nadřízený správnímu orgánu, jemuž je nečinnost vytýkána. V posuzované věci byl nečinným ředitel fakultní nemocnice, který stojí v čele povinného subjektu a na úseku poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. již nadřízený správní orgán nemá. Rozhodoval by tak sám o své vlastní nečinnosti. Protože takový prostředek proti nečinnosti je *prima facie* neefektivní, nelze spravedlivě požadovat, aby jej žalobce u správního orgánu před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti vyčerpal.

Soud závěrem pro úplnost konstatuje, že pochybení se v posuzované věci dopustil nejen žalovaný, ale i žalobce sám nezcela důsledně respektoval zákon o svobodném přístupu

k informacím. Konkrétně soud poukazuje na to, že ač podle § 14 odst. 2 věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím patří mezi povinné náležitosti žádosti o poskytnutí informace mimo jiné datum narození žadatele, žalobce je ve své žádosti neuvedl.

Pokud žalobce navrhoval, aby soud nejprve přikročil k pokusu o smír dle § 99 o. s. ř., povaha správního soudnictví nepřipouští využití tohoto institutu, který má své místo toliko v občanském řízení soudním.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč.

Vzhledem k tomu, že výše poplatku za žalobu na ochranu proti nečinnosti do 31. 8. 2011 činila 1 000 Kč [položka 14a bod 2 písm. d) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 8. 2011] a že žalobce na soudním poplatku zaplatil 2 000 Kč, vrací se žalobci podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (§ 102 a násl. s. ř. s.), a to ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

V Praze dne 27. září 2011

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.